

NEJ til fagtoppens rådne forlig!

10. februar 2020

Forhandlerne af industriens overenskomst har ikke leveret varen. Resultatet blev et råddent forlig – både for industrien og for de øvrige grupper at forhandle videre på.

Fagtoppen har under hele processen forhandlet for lukkede døre, mens de har holdt medlemmerne hen i tomme aktiviteter og løfter om et godt resultat. Denne gang ”skulle arbejdsgiverne virkelig komme til lommerne”.

Efter tre minus overenskomster i 2010, 2012 og 2014 var forventninger forrige gang at OK 2017 skulle sikre en reallønsfremgang, der kunne mærkes. Der skulle gøres op med den fortsatte sociale dumping.

Som bekendt leverede fagtoppen i stedet et elendigt forlig. Også denne gang ved OK20 var forventningerne store. Men det afgørende industri-forlig, der sætter kursen er mildt sagt elendigt og må forkastes.

Fagtoppen og dens forhandlere har endnu engang bevist, at de ikke står i spidsen for arbejderklassens krav, men er villige til at sælge dem for småpenge, for at kunne blive i det gode selskab på de bonede gulve.

Væk er kollektiv nedsat arbejdstid. Væk er en mindsteløn mod social dumping. Lønstigningerne er minimale i kroner og ører og de minimale stigninger kommer mest de højtlønnede til gode – mens de lavtlønnede får stort set ingenting.

De kollektive overenskomstmæssige rettigheder erstattes med øgede individuelle løsninger med øgning af fritvalgskontoen.

Dvs. individuelle løsninger, frem for nedsat arbejdstid for alle, hvor man har tid til at have et liv ved siden af arbejdet. Ordningen giver først og fremmest fleksibilitet for arbejdsgiverne. Og den del er øget nok i forvejen. Desuden bliver stigningen selvbetalt – organisationerne er enige om, at pengene trækkes fra lokalforhandlingerne ude på virksomhederne.

Det store nummer, øremærket barsel til mænd nedsætter kvindernes ret til barselsorlov og kan derfor ikke betragtes som en forbedring. Det lugter af en politisk aftale med regeringen og Christiansborg.

Argumentationen med et afbalanceret hensyn til konkurrenceevnen er det rene vrøvl. Det er almindeligt kendt, at virksomhedernes profitter og direktørernes lønninger er steget himmelhøjt.

Kernespørgsmålet i enhver overenskomstkamp er kampen om hvilken politik man følger. En klassekamps- eller classesamarbejds politik. En socialdemokratisk reformistisk “vi bøjer nakken-politik” – eller kampfællesskabets solidaritet.

Er politikken i stand til at udløse arbejderklassens kampkraft eller strækker den bevægelsen og trækker den baglæns.

Vreden over OK17 er aldrig forsvundet, og kampviljen i år er stor. Fagtoppen har

systematisk forsøgt at forvandle medlemmerne til tandløse heppekor, hvor den røde løber bogstaveligt talt rulles ud og forhandlerne klappes ind. Men som det rådne forlig viser, så frygter hverken fagtop eller kapital klapsalver og røde løbere.

Vi har et andet valg end blot at overlade kraverne og fremtiden til topforhandlerne, der

ikke er tilliden værdig. De øvrige brancher kan ikke bryde igennem industriens forlig ved at forholde sig passivt til det. Vi må stole på egne og fælles kræfter og solidaritet mod arbejdsgivernes og fagtoppens udsalg. Skal resultatet ændres kræver det aktioner og handling og et NEJ der kan mærkes.

Korruption, zionisme og overenskomstkamp

3. februar 2020

Karsten Jonassen spidder i sit månedlige indlæg på KPnet dagens begivenheder. Fra Jyllandspostens tåbelige satire, over korruptionen i dansk politik til Israels og USA's zionistiske apartheidplan. Om overenskomstkampen slutter han af med at skrive: Vi kan kun banke tilbage gennem sammenhold, sammenhold, sammenhold. En konsekvent og effektiv OK-kampagne med aktioner, møder og samme kamp på tværs af fag og grupper kan føre til gode overenskomster.

Af Karsten Jonassen, APK

Jyllandsposten har offentliggjort en såkaldt satiretegning, hvor stjernerne i det kinesiske flag er erstattet af coronavirussymboler. Sublim humor, not!!!!!!?? Rent bortset fra, at jeg overhovedet ikke kan få øje på satiren eller bare det morsomme, så er det sgu da en åndsvag indfaldsvinkel til en dødsens alvorlig sygdom, der ser ud til allerede nu at have taget livet af adskillige hundrede kinesere. Politiken mener, at det er satire.

Jyllandspostens chefredaktør mener, at det er "en illustration af en nyhedshistorie uden holdning eller kommentar". Hvis det skal stå

til troende, så er tegningen jo bare dum. Men mon dog Jyllandsposten bringer sådan en tegning uden nogen som helst mening? Er det snarere en lille sten til det bygningsværk, der forsøger at opbygge den amerikanske historie om, at Kina er et farligt land, som vi må frygte?

Uanset hvad det er, så har den kinesiske reaktion omgående medført den automatreaktion, der var forventelig fra hele det borgerlige hylekor: Ytringsfriheden er ukrænkelig, og kineserne skal ikke bestemme, hvad der udgives i Danmark. Nej da, det skal de ikke, de synes tilsyneladende bare, at det er en meget upassende tegning i en ret alvorlig situation. Som så ofte før bliver ytringsfrihedskortet spillet hurtigt ud. Men det

kort er efterhånden tyndslidt og lidt af en parodi på sig selv. Bare et enkelt eksempel: Muslimske hadprædikanter skal ikke have ytringsfrihed, mens anti-muslimske hadprædikanter har fuld ytringsfrihed.

Mette Frederiksen er i den anledning ikke bare børnenes statsminister, men også ytringsfrihedens statsminister, når hun udtaler, at man i Danmark må sige lige, hvad man vil. Jeg spekulerer på, om ikke der ville komme en officiel dansk reaktion, hvis et eller andet land, som reaktion på de usle forhold for asylansøgere i Danmark, lavede en satiretegning, hvor korset i flaget fik små extra kanter à la nazitegn. Jeg er sikker på, at forargelsen ville være enorm, og absolut ingen i det officielle Danmark ville kunne se humoren eller satiren i det.

I øvrigt er Danmark igen blevet kåret som verdens mindst korrupte land. Det har jeg aldrig helt forstået. Der findes ret forfinede korrupsionsmetoder. Anders Fjog Rasmussen tjente i sin tid som statsminister sin amerikanske herre og mester så godt, at han blev belønnet med jobbet som Natos generalsekretær. Er det ikke en form for korrupsion i ret stor skala? Gu er det så. Bjarne Corydon gjorde ham kunsten efter og bestod svendepøven ved at være bannerfører for privatiseringer og andet liberalt makværk, hvilket resulterede i en topstilling hos McKinsey, der blev flittigt brugt som konsulentvirksomhed under selvsamme Corydon. Korrupsion i stor stil? Gu er det så.

Dansk politik, forvaltning og erhvervsliv er fyldt med eksempler, men det regnes ikke for korrupsion i snæver forstand. Hvis man selv definerer begreberne, så bliver det hele meget lettere.

Den geniale amerikanske præsident har luftet endnu en genistreg: Den ultimative plan for fred i Mellemøsten. Den er ret enkelt, selvom det har taget svigersønnen næsten 4 år at udarbejde den. Israel overtager endnu flere dele af de palæstinensiske områder, alle bosættelser er lovlige, Jordandalen indlemmes som alle andre besatte områder i Israel,

Jerusalem bliver udelt israelsk, palæstinenserne får som kompensation et stykke ørken in the middle of nowhere, en tunnel mellem Gaza og resten af Palæstina.

For at sikre den fredelige udvikling afvæbnes alle palæstinensere og israelsk militær styrer området. For at være helt sikker på, at den zionistiske raciststat Israel kan fortsætte som hidtil, så får ingen palæstinensiske flygtninge eller deres efterkommere lov til at komme ind i Israel, mens et fåtal kan få lov til at komme ind i det minimerede Palæstina. Mage til svineri skal man lede længe efter!! Det kalder på fornyet kamp mod Israel og en effektivisering af boykotten.

Børnenes statsminister har i sin store visdom fundet frem til, at vore dages antisemitisme stammer fra indvandringen og de venstreorienterede. Så blev den sgu da placeret! Det eneste positive er da, at hun åbenbart har erkendt, at hun i hvert fald ikke er venstreorienteret.

Bortset fra det så sker der hele tiden en sammenblanding af begreberne. Antisemitisme og antizionisme er to vidt forskellige ting, men det synes ikke at påvirke diverse borgerlige meningsdannere. Antisemitisme er fjendtlighed, fordomme overfor jøder generelt. Antizionisme er afstandtagen fra zionismen, som er af den opfattelse, at jøder har ret til Palæstina, og som derfor er i deres gode ret til at smide alle ikke-jøder ud af området.

Zionismen er den grundlæggende tanke, som staten Israel bygger på. Gode gamle Marx sagde, at religion er opium for folket, og det havde han helt ret i. Religion er noget skidt, uanset hvilken det drejer sig om. Jeg er modstander af enhver religion, men det betyder ikke, at jeg opfatter religiøse mennesker som mindreværdige. Vi er alle mennesker på godt og ondt. Men når det kommer til, at man i religioners navn diskriminerer og undertrykker andre mennesker, så ophører min accept.

Derfor er jeg totalt modstander af zionismen, som i mine øjne er racistisk og fordømmende, fuldstændig på linje med apartheid. Desværre er det sådan, at alle de forbrydelser som staten Israel praktiserer i zionismens navn, ofte kommer til at kaste skygger på ganske almindelige jøder, der ikke går ind for zionismen. På samme måde kaster det skygger på mange almindelige palæstinensere, når unge kriminelle palæstinensiske drenge/mænd huserer i nogle kvarterer i Danmark. Det er ikke retfærdigt, og naturligvis skal det bekæmpes.

Grønt mig her, og grønt mig der. Alting kan sælges, hvis det kaldes grønt eller bæredygtigt. Der er ingen grænser for, hvor dårlig samvittighed du bør have. Et dybt seriøst emne, som kræver seriøs kamp, er efterhånden blevet et mantra, som man udtaler, og straks er man bæredygtig. Engang hed det sig, at man kunne blive så bange, at man sked grønne grise. Det må jo så være blevet til noget positivt i dag.

Overenskomstforhandlingerne er i gang. Erfaringerne fra sidste gang er ikke for gode. Musketereden, som lød så smukt, blev i sidste ende til fagtoppens enegang med elendige resultater til følge. Denne gang skal sammenholdet holde fra bunden og op. Kravene er klare, der skal flere penge på bordet, arbejdstiden skal ned, og social dumping skal forhindres. På direktionsgangene har der i årevis været lønfest, mens vi andre har fået tudet ørerne fulde om løntilbageholdenhed af hensyn til beskæftigelsen. Arbejdsgiverne står parat med krav om endnu en omgang tilbageholdenhed, mere flexibilitet og højere tempo.

Det kan kun bankes tilbage gennem sammenhold, sammenhold, sammenhold. En konsekvent og effektiv OK-kampagne med aktioner, møder og samme kamp på tværs af fag og grupper kan føre til gode overenskomster.

Trumps ”århundredets aftale” må fordømmes og forkastes!

30. januar 2020

Udtalelse ved APK, Arbejderpartiet Kommunisterne

USA's præsident Trump har fremlagt en såkaldt fredsplan. En plan der kræver palæstinenserne totale knæfald for apartheid Israel.

Trumps ”fredsplan” er i sin kerne intet andet end en åben støtte til og udvidelse af Israels zionistiske projekt. Planen vil, hvis den bliver gennemført betyde nye skridt med udvidelse og konsolidering i retning af Israels plan om

et Stor Israel indrettet med særrettigheder for jøder. Et apartheid Israel hvor palæstinensere i deres eget land højest tåles med en rolle som undermennesker. Med planen kan palæstinenserne få ret til at kalde nogle indelukkede små enklaver/bantustans for Palæstina som i Sydafrika under apartheid tiden.

En ”århundredets aftale” der i enighed straks blev forkastet af alle de palæstinensiske fraktioner og den palæstinensiske selvstyre myndighed.

En kynisk aftaleplan der ikke denne gang, som tidligere, er forsynet med sminke i form af ’bekymringer om universelle principper og international lov’, mens koloniseringen og bosættelserne fortsatte.

Denne gang er planen baseret på et forsøg på palæstinensisk underkastelse ud fra den stærkes magt og ret i bedste Trump og Netanyahu stil: Opgiv jeres legitime dyrebare nationale rettigheder for en pose penge!

En samlet palæstinensisk reaktion er forkastelse af ”Århundredets aftale”. Palæstina er ikke til salg!

Der er tale om en plan der afkræver palæstinenserne, at de anerkender Jerusalem som Israels udelte hovedstad, indlemmer bosættelserne og de illegalt besatte områder siden 1967 som en del af Israel. Helt på samme måde som det allerede er sket med Israels illegale indlemmelse af de syriske Golan Højder. En plan der afviser flygtningenes ret til tilbagevenden fra diasporaen, herunder fra flygtningelejre rundt om i Mellemøsten.

Trumps “Århundredets Plan” er i virkeligheden en krigsplan mod det palæstinensiske folk og dets umistelige rettigheder, hvor USA og Israel har allieret sig med de mest reaktionære arabiske ledere som Saudi-Arabien, der har lovet at bidrage økonomisk i det USA-Israelske komplot. Med et USA og Israel som pt. udgør de største farer for verdensfreden, og ikke mindst for folkene i Mellemøsten,

For apartheid Israel er det almenlydige princip om anerkendelse af palæstinensere som mennesker med fulde og lige rettigheder som andre indbyggere i deres eget land en katastrofe for deres racistiske projekt og udtrykker kernen i den israelske-palæstinensiske konflikt sammen med modstanden mod flygtninges legitime ret til tilbagevenden.

En virkelighed med besættelse og apartheid verdenssamfundet i de sidste mere end 50 år blot er kommet med resolutioner imod, men aldrig har vedtaget nogen sanktioner mod. På trods af de åbenlyse krænkelser af menneskerettigheder og nationale rettigheder.

Alle tilhængere af retfærdighed må globalt bakke op om den enige palæstinensiske forkastelse af denne dødfødte ”århundredets aftale”.

Det må betyde øget modstand og konfrontation mod apartheid Israel, dets besættelse og kolonisering.

Herunder må det betyde en intensivering af den globale støtte til BDS kampagnen for Boykot af Apartheid Israel, som det skete imod Sydafrika under apartheid tiden. En global bevægelse på palæstinensisk initiativ opbygget nedefra, der får mere og mere momentum – og derfor angribes mere og mere af apartheid Israel under påskud af antisemitisme.

Boykot Israel – Frit Palæstina!

Kvindekampen er en del af OK2020

6. februar 2020

Kvinder bliver ramt hårdest af nedskæringer i offentlig service, jobtab i industrien, voksende ulighed, osv. Selv i verdens rigeste lande er det slående at der stadig findes en grundlæggende fejl i samfundsmekanismen der ikke blot gør den rige elite rigere, men samtidig opretholder kvindeundertrykkelse i praksis. Derfor er højere mindsteløn og en nedsættelse af arbejdstiden også centrale krav for kvindekampen. Vigtigst af alt er at kæmpe for en generel nedsættelse af arbejdstiden til en 30 timers uge, med en 6 timers arbejdsdag. Det vil give børn deres forældre tilbage.

Ulighed er naturligvis en systemisk fejl ved alle klassesamfund, som kun kan bekæmpes gennem den politiske kamp om fordeling af samfundets rigdomme. Men kvindeundertrykkelse er både en funktion af samfundets økonomiske struktur, og en mere eller mindre bevidst fortsættelse af nogle flere tusinde år gamle arbejdsdelinger, og familie hierarkier, der er totalt meningsløse i nutiden.

Der er forskelle fra land til land, men alle steder er både mænd og kvinder er bundet til nogle bestemte roller formet af samfundets stereotyper. Det er en kamp der ikke kan kæmpes alene af samfundets enkelte individer, men kræver en organisering og et sammenhold for forandring.

Kvindekamp handler derfor både om at ændre samfundet og de åbenlyse undertrykkelsesmekanismer der er i de underliggende økonomiske strukturer, og er samtidig en kamp mod de traditioner og forestillinger der retfærdiggør at ulighed og forskelsbehandling opretholdes.

Stop med at tisse på piger

Fra børn er helt små, holdes piger gerne tilbage, og tilskyndes forsigtighed og opmuntres til lege i hjemmet, mens drenge

tilskyndes til det modsatte og har langt større frihed til at løbe ud. Der er tusinde små forskelle i de kønsrolle som forældrene blot gennem deres forventninger, er med til at fremme. Og fra børn er store nok til at se på masseunderholdning og komme i institution, så fortsættes den kultur hvor piger forventes og opmuntres til at være stille og sidde stille og stræbe efter at se ud på en bestemt måde.

Fornyelig var der en undersøgelse af foreningslivet i Danmark der gjorde opmærksomme på at pigefodbold sjældent havde samme mulighed for at få gode baner, og bolde, og trænere, som drengehold. Samfundets syn på pigesport er tilsyneladende stadig at det mest er fordi det er sundt og skal give en god figur. Drenge i sport ses i højere grad som alvor, et spørgsmål om at øve sig på samfundshierarkiet, i en konstant kamp om at få en plads, og være inde eller ude. Hverken synet på drengesport eller pigesport er i virkeligheden særligt positive.

Bryd med de ubevidste jobvalg

For ganske få år siden blev drenge og piger delt op i skolen, og piger lærte husholdning og hjemmekundskab, mens drenge lærte sløj og elektronik. Men når man ser på de ambitioner som børn kommer ud af skolen med idag, skulle man faktisk tro at det stadig eksisterede. Som med markedskræfternes usynlige hånd, bliver drenge tilsyneladende af

sig selv trukket mod praktiske fag og piger mod omsorgsfag.

Der er nu intet mystisk eller medfødt prædisponeret i denne fordeling. Det er udelukkende et spørgsmål om at vise de samme reklamer igen og igen og igen, på et eller andet tidspunkt har det ubevidst sat sig. Når samfundet ikke bevidst beslutter at ændre hvilke fag der ses som mulige for kvinder, så sker det kun langsomt i takt med at fag dør ud. Hvis samfundskræfter til gengæld aktivt tilskynder til at opretholde kønsopdelingen i fag, så sker der kun en ændring gennem en aktiv politisk kamp.

Nogle steder i verden er det lykkedes når kvinder aktivt gået ind i politik, eller i ingeniørfag, eller i programmering af computere. Og så viser det sig naturligvis at kvinder og mænd er lige egnede til alle typer af fag. Der findes ikke et eneste fag som kvinder ikke kan udføre. I vores dage skyldes kønsopdelte fag alene at samfundet aktivt tilskynder til det.

Tilbage 1940erne under anden verdenskrig, var der faktisk nogle få år hvor samfundet aktivt begyndte at rekrutterer kvinder til industriproduktion i fabrikkerne, og nogle af de mere berømte historier er om de kvinder der byggede flyvemaskiner i USA. Men efter krigen skiftede man lynhurtigt hest og sendte kvinderne hjem til deres "naturlige" rolle som husmor. En væsentlig lære af historien er at kvinder kan alt.

I 60erne og 70erne fik borgerrettigheder, antikrigsbevægelsen, studenterne og kvindekampen igen et opsving der fik nogle centrale sejre og rettigheder. Men i dag er situationen på nogle områder igen blevet værre, ikke mindst for unge kvinder der konstant skal være angste og opmærksomme når de går ud, og hver sommer har sager om voldtægt og bedøvelse i drikkevarer, og giftige stoffer i nattelivet. Angsten for overfald, er over hele verden med til at holde unge som ældre kvinder hjemme.

Kvinder kræver deres fair andel

Det er stadig svært for kvinder at komme ind i mandefag, og man skal være blind for at overse hvad samfundet ambitioner er på kvindekønnets rolle. Blot se på hylderne med magasiner hos dit lokale supermarked. Eller på sociale medier hvor masser af folk uvidende hjælper IT giganterne med at tjene penge. Sociale medie-giganter som youtube – google, og facebook – instagram, er ikke kun blevet rige på folks "frivillige" arbejde, de sociale medier er gigantiske propaganda centraler for reaktionen.

I praksis fungerer det på den måde at brugere gør sig selv, deres omgivelser og deres venner og familie til en vare som udstilles på nettet og deres eneste belønning er "klikes og likes". Virksomhederne bag kan til gengæld tjene penge på ved at sælge målrettet reklamer, og tjener mange flere penge end det koster at drive og udvikle systemerne. Samtidig giver nettet adgang millioner af timer med fri og ucensureret porno der næsten 100 procent har en kvindeundertrykkende dagsorden. Det er kapitalismens himmerige, hvor folk kan udvikle en afhængighed af at klikke rundt og dele billeder og videoer og kommenterer og oversætte indhold til nettet, helt gratis.

Grunden til at behandle spørgsmålet om Internettet særlig grundigt, er at det er et godt billede på det som kvinder i almindelighed kender alt for godt, nemlig de aldrig er blevet givet en fair andel og indflydelse på de rigdomme som deres arbejde har bidraget med til samfundet.

Ingen forståelse for sexismen

I en lang række lande verden over er der stadig lovgivning der nægter kvinder ret til at arbejde i bestemte brancher. F.eks. transportbranchen.

På den anden side, som vi har set i Danmark giver ret til at uddanne sig og arbejde indenfor alle brancher, ikke af sig selv en stor søgning, og de brancher hvor kvinder i perioder har forsøgt at komme ind, er de blevet mødt med

modvilje fra f.eks. håndværkermestre og kunder og nogle gange også et dårligt arbejdsmiljø. Nogle af de værste eksempler er fra militæret hvor kvinder er blevet mobbet eller overfaldet, eller skulle leve med en sexistisk og nedgørende kultur blandt de mandlige udsendte. Der er ganske lang vej til ligestilling i militæret når herresiden ikke løftes op fra deres reaktionære sump af fordomme. Det håbløse er at der altid er en hvis forståelse for den forstokkede og voldelige mandetype. ”*For di det er jo sådan mænd er...*” Men det er en rolle der er raffineret til imperialismens krigseventyr, hvor magthaverne har brug for rekrutter der ikke stiller spørgsmål til hvem og hvorfor der bombes, men kun om hvor mange bomber der skal smides.

Det skal nævnes at enkelte brancher har gjort sig nogle selvstændige tanker om at rekrutterer flere kvinder, men det er som regel halvhjertet. Selv kvinder der har taget en længere gående uddannelse, som f.eks. ingeniør, har gerne en mindre løn, end deres mandlige kollegaer. En forskelsbehandling som de fleste virksomheder nægter eksistensen af, her hævdes det altid at de skam alle er feminister og Danmark har ligestilling.

Man må forstå det sådan, at det er blot de bedste der får de gode stillinger og den gode løn, og det er tilfældigvis altid mænd! Altså bortset fra løgneren i sig selv, bliver kvinder ved en hver lejlighed banket i hovedet med at de ikke er lige så gode.

Giv børn deres forældre tilbage

I klasesamfund kan kvinder kun opnå fuld økonomisk ligestilling og uafhængighed, ved at opnå ligestilling på arbejdsmarkedet. Det er så simpelt som det. Men at kæmpe for ligestilling i alle fag, kræver et opgør med markedskræfterne og reklamerne og underholdningsindustrien, medier og de reaktionære klaphatte osv..

Men det kræver en ting mere, det mulighed for at stifte en familie, uden det skal være et økonomisk og logistisk mareridt. Især for

lavindkomstgrupper er det ekstremt vanskeligt at få enderne til at mødes, og der er ofte lang transporttid til arbejde eller uddannelse. Ordentlige normeringer og åbningstider på institutionerne, sammen med god og billig offentlig transport, er en nødvendighed for at sikre at begge forældre til mindre børn har reel adgang til arbejdsmarkedet. Pussigt nok koster en busbillet det samme for kvinder og mænd selvom der ikke er ligeløn.

Vigtigst af alt er at kæmpe for en generel nedsættelse af arbejdstiden til en 30 timers uge, med en 6 timers arbejdsdag. Det vil give børn deres forældre tilbage.

Stop med at tysse! Kvinder kræver ligeløn, højere mindsteløn og 30 timers arbejdsuge!

8. marts

Kvindernes internationale kampdag - 8. marts falder i år på en søndag og Kvinder i Kamp har derfor lagt arrangementet om eftermiddagen

Arrangementet finder sted i København søndag den 8. marts 2020 kl 14-17 i Christianshavns beboerhus

Alle er velkomne – både kvinder, mænd og børn

Programmet opdateres løbende – så følg med på [Kvinder i Kamps facebook](#)

Også i Odense og Århus er Kvinder i Kamp i gang med planlægningen af 8. marts

